

Szentháromság ünnepe utáni tizennegyedik vasárnap

Támadj fel új életre már

Az ismert evangélikus lelkész és költő, Scholz László tollából származó ének, a *Támadj fel új életre már* (EÉ 225), amely Isten népét aktivitásra buzdítja, méltán lett a Szentháromság ünnepe utáni tizennegyedik vasárnap graduáléneke, hiszen azt az üzenetet állítja előtérbe, amelyre a vasárnap témája is felhívja a figyelmünket: *A Szentlélek elevenít meg!*

Ha ünnepünk bibliai igéire figyelünk, még egy téma kerülhet központi helyre: a hálaadás. Ennek a keresztyén hittel való szoros kapcsolatáról tanúskodik a tíz leprás meggyógyításának története (Lk 17,11–19), amely nem pusztán a gyógyítás jézusi csodáját mutatja be, hanem azt is, hogy milyen gyümölcsöt terem a csoda a meggyógyított ember életében: a hittel együtt járó hálaadását. A levélbeli ige (Gal 5,16–24) konkrét példákkal szemlélteti, hogy – a test cselekedeteivel szemben – milyen gyümölcsöt terem Isten Szentlelkének munkája az ember életében, az ószövetségi igeszakasz (1Móz 28,10–19) pedig Jákób és Isten álombeli találkozását idézi fel. A vasárnap igéi tehát egyöntetűen arról tesznek bizonyosságot, hogy az Istennel való találkozásból – legyen ez az első vagy akár ismétlődő találkozás – mindig új élet fakad, s ez nem az ember akarátának, hanem Isten hatalmának a következménye. Az Atya jelenléte, Jézus szava és a Szentlélek hitet ébresztő munkája tehát elválaszthatatlan a keresztyén hittől és annak közösségben való megélésétől.

Támadj fel új életre már kezdetű énekünk szerzőjéről, Scholz Lászlóról (1911–2005) rovatunk előző írásaiban – más, gyülekezeti énekké lett versei kapcsán – már esett szó. Érdemes fellapozni az *Evangélikus Élet* korábbi két számának (2008/24., 2008/30.) *ÉnekKincsTár* rovatát, ahol életének fontos állomásairól tájékozódhatunk. Itt is megjegyzendő azonban, hogy átlagon felüli teológiai felkészültség és tisztánlátás jellemezte, s ez lehetővé tette számára, hogy költeményeiben ötvözze a költői tehetséget és a lutheri teológia megértett mély összefüggéseit – az éneket *Luther* Nürnbergben, 1523-ban megjelent dallamára énekeljük (*Jer, örvendjünk, keresztyének* – EÉ 318).

Erről tanúskodik a 225. énekünk is, amelynek négy versszaka rengeteg bibliai képet és utalást tartalmaz, úgy, hogy ezeket a szerző a Krisztus feltámadásából élő hitre való buzdítás szolgálatába állítja. Az első versszak, amely egyszerre szól Krisztus népéhez mint közösséghez és az egyes emberhez, a keresztyén hit központi mondanivalóját fogalmazza meg: az új élet lehetősége csakis Krisztus húsvéti győzelme által a miénk, s maga Krisztus az, aki e győzelem részesévé teszi a benne hívőt. A Jézus sírboltja elől elhengerített kő a második versszakban a szabad utat jelképezi, a bűn és a közöny korszakának végét az ember életében. Egyben buzdít is arra, hogy tettekkkel tegyünk bizonyosságot erről a tapasztalatunkról. A húsvét motívuma mellett itt feltűnik a Szentlélek pünkösdi tüze, amely cselekedetekre sarkallja az evangélium üzenete által megszólítottakat. A harmadik versszak a realitásokat állítja a középpontba. Egyrészt azt a tényt, hogy bármilyen nagy is a lelkesedés, az emberi erő önmagában soha nem elég arra, hogy méltó módon tegyen bizonyosságot Istentől. Másrészt szól arról is, hogy Isten éppen az emberi erőtlenség láttán áll oda népe mellé, és adja Szentlelkének erejét, amely által mégis hatékonyá teszi a szolgálatában végzett emberi igyekezetet. Két bibliai igét sejtethünk itt a háttérben: Jézus szavát, amikor ezt mondja tanítványainak az üdvösség lehetőségéről: „*Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges*” (Mt 19,26); valamint Pál bizonyágtételét saját apostoli szolgálatáról, s benne Isten munkájáról: „*Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem*” (2Kor 12,9). A záró, negyedik versszak a földi egyház életét az ítélet és az örök élet távlatába helyezi. Krisztus mennybemenetele utat nyit minden ember számára Isten mennyei Országába úgy, hogy közben mégis jelen van közöttünk is. A végső feltámadást megelőző feltámadás, amelyre énekünk buzdít – s aminek hallatán Luther naponkénti megtérés-gondolata juthat eszünkbe –, nem más tehát, mint Krisztus feltámadása örömeinek naponkénti átélése.